

1. Замість пропущених у віршованому або прозовому тексті тропів підібрати свої художні засоби, мотивуючи свій вибір.
2. На основі читання невеликого уривку із будь-якого твору назвати його автора.
3. Порівняти два твори різних авторів на одну і ту ж тему, але різних за стилем і художній майстерності.
4. Вивчити творчий досвід роботи того чи іншого автора над мовою своїх творів.
5. Самостійно скласти який-небудь твір (завдяки роботі над словом мовленнєві здібності розвиваються найбільш успішно).

Однак в існуючих підручниках психології та в навчальних посібниках з методики викладання літератури в школі ці питання не розглядаються. У результаті вчитель-словесник часто не в змозі психологічно грамотно розвивати літературні здібності школярів.

Сьогодні є необхідність створення науково обґрунтованої методичної системи з розвитку літературно-творчих здібностей старшокласників засобами різних видів мистецтв під час вивчення літератури. З метою формування у старшокласників стійкого літературно-творчого інтересу важливо технологічно забезпечити цілісний освітній простір на уроках української літератури: збуджувати мотиваційно-ціннісне ставлення до літературної творчості, формувати систему літературних знань, розвивати літературно-творче мислення та художню уяву, навчати способам виконання літературно-творчих завдань, особливо важливо забезпечити синтез літературної творчості з іншими видами української та зарубіжної художньої культури.

Література

1. Васадзе А.Г. Проблема художественного чувства. Вопросы психологии художественного творчества / Акакий Георгиевич Васадзе. – Тбилиси : Мецниереба, 1978. – 174 с.
2. Выготский Л.С. Мышление и речь / Выготский Л.С. – М. : Издательство «Лабиринт», 1999. – 352 с.
3. Додонов Б.И. Эмоция как ценность / Додонов Б.И. – М. : Политиздат, 1978. – 272 с.
4. Корсунский Е.А. Развитие литературных способностей школьников : [учебное пособие к спецкурсу] / Корсунский Е.А. – Л. : ЛГПИ, 1985. – 327 с.
5. Наукові основи методики літератури : навчально-методичний посібник / [за ред. Н.Й. Волошиної]. – К. : Ленвіт, 2002. – 344 с.
6. Никифорова О.И. Психология восприятия художественной литературы / Никифорова О.И. – М. : Книга, 1972. – 152 с.
7. Токмань Г.Л. Методика викладання української літератури в старшій школі : екзистенціально-діалогічна концепція / Токмань Г.Л. – К. : Міленіум, 2002. – 318 с.

*Стаття рекомендована до друку
кандидатом пед. наук, провідним науковим співробітником лабораторії
літературної освіти Інституту педагогіки НАПН України
Шевченко З.О.*

Стаття надійшла до редакції 4 серпня 2014 року

УДК : 378.147: 81

Світлана Тітова

(м. Переяслав-Хмельницький, Україна)

РОЛЬ ІННОВАЦІЙНОГО ОСВІТНЬОГО СЕРЕДОВИЩА У ПРОЦЕСІ ФАХОВОЇ ПІДГОТОВКИ ВЧИТЕЛІВ-ФІЛОЛОГІВ У ВИЩОМУ ПЕДАГОГІЧНОМУ НАВЧАЛЬНОМУ ЗАКЛАДІ

Професійне становлення майбутнього вчителя філологічних дисциплін – процес складний і тривалий. Серед його обов'язкових складових – теоретичне й практичне навчання, під час якого майбутні вчителі отримують систему наукових знань у галузі філологічних дисциплін у поєднанні із загальнофаховою підготовкою. У статті розглянуто проблему використання інноваційних технологій під час підготовки вчителів-філологів вищих педагогічних навчальних закладів; визначено роль інноваційного освітнього середовища у процесі фахової підготовки майбутнього вчителя-філолога; виокремлено сутнісні характеристики змісту інноваційних

процесів в освіті; обґрунтовано предмет і завдання освітньої інноватики; висвітлено концептуальні підходи формування професійної компетентності вчителів-філологів; обґрунтовано соціокультурологічні чинники, що сприяють формуванню та духовному розвитку особистості фахівця; розглянуто теоретичні аспекти проблеми готовності до інноваційної діяльності; проаналізовано зміст понять «підготовка» та «інноваційна діяльність».

Ключові слова: готовність, професійний розвиток, педагогічні інновації, підготовка, навчання, інноваційна діяльність, новітні технології, вчитель-філолог, інноваційне освітнє середовище.

Профессиональное становление будущего учителя филологических дисциплин – процесс сложный и длительный. Среди его обязательных составляющих – теоретическое и практическое обучение, во время которого будущие учителя овладевают системой научных знаний в области филологических дисциплин в сочетании с общепрофессиональной подготовкой. В статье рассмотрена проблема использования инновационных технологий при подготовке учителей-филологов высших педагогических учебных заведений; определена роль инновационной образовательной среды в процессе профессиональной подготовки будущего учителя-филолога; выделены сущностные характеристики содержания инновационных процессов в образовании; обоснованно предмет и задачи образовательной инноватики; освещены концептуальные подходы формирования профессиональной компетентности учителей-филологов; обоснованно социокультурологические факторы, способствующие формированию и духовному развитию личности специалиста; рассмотрены теоретические аспекты проблемы готовности к инновационной деятельности; проанализировано содержание понятий «подготовка» и «инновационная деятельность».

Ключевые слова: готовность, профессиональное развитие, педагогические инновации, подготовка, обучение, инновационная деятельность, инновационные технологи, учитель-филолог, инновационная образовательная среда.

Professional development of future teacher of philological subjects is a complicated and lengthy process. Theoretical and practical study is a necessary part during which the future teachers master the system of knowledge in the branch of philological subjects in connection with general professional training. The problem of using the innovative technologies in the preparation of philology teacher of higher pedagogical educational establishments is considered in the article; the role of innovative educational environment in the process of professional preparation of philology teacher in pedagogical activity is determined in it; main characteristics of content of innovation process in education are distinguished; subject and tasks of educational innovation are grounded; the article contains the ways of professional competence of future philology teachers, social and cultural factors are defined that influence the forming and spiritual development of personality; concretize the concept of «competence» and «competence» is concretised, the generalized model of professional competence is given as associate components; the theoretical aspects of problem of the readiness for innovation activity are analyzed; the meaning of «preparation» and «innovational activity» is analysed.

Key words: preparedness, professional development, pedagogical innovations, preparation, teaching, innovation activity, new technologies, philology teacher, innovative educational environment.

На початку ХХІ століття з'явилися нові риси світової цивілізації, пов'язані з процесами глобалізації, функціонування інформаційних технологій, створення умов для розвитку інтелектуально-творчих особистісних здібностей, які забезпечують уміння здобувати знання, уміння працювати та жити. Згідно з європейськими підходами та принципами, спрямованими на досягнення найвищої якості освітніх послуг, доступності й демократичності, сучасна концепція розвитку освіти в Україні втілює ідею реформування й модернізації вищої педагогічної освіти.

Нині майбутній фахівець повинен мати безперешкодний доступ до різноманітних джерел інформації за рахунок професійного використання інформаційно-комунікаційних технологій та технічних засобів; уміти своєчасно, швидко і якісно обробляти значний об'єм інформації, оптимально добираючи інформаційно-комунікаційні технології навчання; на основі наявних знань уміти створювати нове та використовувати його в тій чи іншій діяльності; володіти здатністю до професійної мобільності; вміти швидко та ефективно приймати рішення; мати здатність до постійного самовдосконалення, самореалізації, саморозвитку.

Учитель нової генерації має бути дослідником, йому необхідно мати високу фахову мобільність. Тому одним із головних завдань підготовки вчителів-філологів є перетворення особистості студента у вчителя-фахівця, що потребує ефективних шляхів організації навчально-виховного процесу у ВНЗ.

Сучасний етап розвитку освіти в Україні характеризується пошуком ефективних механізмів подолання ідеологізованості мети, домінування державних навчальних програм над індивідуальністю вчителя й учня, усталеної системи оцінювання результатів навчання, імперативних методів управління. Важливо, що процес реформування й модернізації освіти отримав законодавче забезпечення: ухвалено

закони України «Про освіту», «Про вищу освіту»; на державному рівні затверджено Національну доктрину розвитку освіти України в XXI столітті.

Зусиллями вчених України розроблено концептуальні положення, що створюють реальне підґрунтя для утвердження принципів демократизації й гуманізації в освіті, відродження національних традицій, а також реформування всіх її ланок відповідно до європейських та світових стандартів (А. Алексюк, В. Андрущенко, І. Бех, Р. Гуревич, Н. Зарічанська, І. Зязюн, Н. Іваницька, В. Кремень, А. Конишева, О. Куцевол, Н. Ничкало, О. Савченко, П. Сисоєва, О. Сухомлинська, С. Полат, О. Шапран, В. Хомич, О. Удод, М. Ярмаченко та інші).

Мета статті – визначити вплив інноваційного освітнього середовища на процес фахової підготовки вчителів-філологів.

Проблема підвищення кваліфікації педагогічних кадрів у контексті зміни освітнього процесу, підготовки вчителів-філологів до впровадження нових електронних засобів навчання вимагає стовідсоткового володіння інформаційно-комунікаційними технологіями не тільки окремими вчителями, а й педагогічними колективами закладів освіти на чолі з адміністрацією. Теоретичні напрацювання з питань інтеграції освіти України в європейський інформаційний та освітній простір, досвід інноваційної діяльності вітчизняних вищих навчальних закладів розкриваються в дослідженнях учених та практиків [1; 2; 3; 4; 5]. Ми поділяємо думку Н. Зарічанської про те, що актуальним державним і освітнім завданням сучасних навчальних закладів є створення інноваційного освітнього середовища, яке не лише забезпечить високоякісну підготовку фахівців на рівні європейських і світових вимог, а й сприятиме формуванню всебічно і гармонійно розвиненої особистості, здатної до самостійного здобуття знань, професійної мобільності, швидкої адаптації до змін у соціально-культурній сфері, системі управління і виробництва, організації праці в умовах ринкової економіки [5, с. 374].

Основним напрямом діяльності педагогічного ВНЗ в умовах упровадження кредитно-модульної системи організації навчання повинно стати формування інноваційного освітнього середовища, що передбачає зміну організації навчально-виховного процесу, модернізацію освіти та її змісту з метою інтеграції у європейський освітній та науковий простір, удосконалення професійної компетентності викладачів шляхом опанування інноваційних технологій навчання, науково-дослідницьких видів діяльності.

З огляду на вищезазначене, завданнями цього локального дослідження є узагальнення напрацювань учених з означеної проблеми та обґрунтування підходів щодо формування інноваційного освітнього середовища у вищому педагогічному навчальному закладі в умовах упровадження кредитно-модульної системи.

Вважаємо, найбільш повне визначення поняття «інноваційне середовище» подає І. Дичківська: «... це педагогічно доцільно організований простір життєдіяльності, який сприяє розвитку інноваційного ресурсу особистості; інтегрований засіб накопичення і реалізації інноваційного потенціалу навчального закладу [3, с. 352]». Влучним є також тлумачення досліджуваного поняття О. Дубасенюк, яка зазначає, «інноваційне середовище – це певні морально-психологічні обставини, що підкріплені комплексом заходів організаційного, методичного, психологічного характеру, які забезпечують введення інновацій в освітній процес вищого навчального закладу [4, с. 14]».

На формування інноваційного освітнього середовища у вищому педагогічному навчальному закладі суттєво впливають об'єктивні тенденції цивілізаційного розвитку, зокрема такі: глобалізація; інтеграція науки і виробництва; зростання конкуренції на всіх рівнях у всіх виявах суспільного життя; інтеграція і міждисциплінарність сучасного знання; перехід від індустріального до інформаційно-технологічного суспільства. Належне урахування цих тенденцій в організації та змісті діяльності викладачів сучасної вищої педагогічної школи позитивно позначиться на якості освітніх послуг.

Суголосною нашим поглядам є позиція вчених [2], які розглядають проблему модернізації освіти в контексті тенденцій розвитку світових освітніх систем, зокрема європейських. Для її розв'язання необхідно узгодити законодавчу та нормативну базу вищої освіти України з європейськими вимогами, структурувати систему вищої школи та її складники, упорядкувати перелік спеціальностей, оновити зміст вищої освіти, забезпечити інформатизацію навчального процесу та доступ до міжнародних інформаційних систем.

Для вищої педагогічної школи нагальним є застосування двоступеневої системи вищої освіти, запропонованої учасниками Болонського процесу; впровадження кредитно-модульної системи організації навчання, у якій кредити, модулі та критерії оцінювання навчальних досягнень студентів узгоджуються з Європейською кредитно-трансферною системою (ECTS); застосування інноваційних

технологій, методик та форм навчання з високим рівнем інформатизації навчального процесу; активізація міжнародної співпраці і вільне пересування студентів, викладачів та менеджерів освіти; реалізація програми партнерства в галузі освіти; здійснення мовного прориву (опанування кількох мов); перетворення університетів на науково-освітні комплекси.

На сучасному етапі розвитку суспільства широкого впровадження у навчально-виховний процес набули інтернет-ресурси. Необхідність таких ресурсів полягає в тому, що вони надають доступ до інформації, якої немає в традиційних джерелах або кількість джерел обмежена, а також сприяють обміну фаховою інформацією. У процесі навчання послугами глобальної мережі користується як педагогічний колектив, так і учнівський. Для освітянської діяльності Інтернет пропонує: завдання в режимі on-line; різноманітні ресурси для викладачів; пошукові ресурси для студентів; проекти on-line; веб-квести [1, с. 48].

Intel Teach – програма, яка спрямована на підготовку вчителів та молоді в умовах інформаційного суспільства. У рамках означеної програми проводяться тренінги, вебінари, форуми, конкурси, пролонговані у часі он-лайн конференції. Її матеріали надаються в електронному вигляді (Digital Viewer). Інформаційне навчання стає індивідуальним завданням для кожного учасника навчального процесу. Кожен студент має змогу використовувати всі можливі засоби і способи навчання з тим чи іншим, зручним для нього, набором (електронний підручник чи конспект, віртуальна бібліотека університету, сайт відповідної кафедри).

На нашу думку, у контексті інтеграції України в європейський освітній простір, важливою є спрямованість навчального процесу на нові ціннісні орієнтири, розроблення і прийняття сучасної освітньої парадигми. Настав час, коли зміна ідей, технологій, знань відбувається швидше, ніж зміна покоління людей. У цих умовах завданням освіти є формування інноваційного типу людини, здатної самостійно здобувати знання, отримувати нову інформацію, удосконалювати фаховий рівень та здійснювати самоосвіту впродовж усього життя. Таким чином, стратегічна мета вищої педагогічної освіти полягає у підготовці фахівців, які навчать і виховують молоде покоління, здатне адекватно сприймати зміни, бути їх творцем, розцінювати змінність як органічний складник життя.

Центральне місце у проблемному полі оновлення змісту педагогічної освіти займає питання інтеграції знань. У цьому контексті інтеграція розглядається як провідна форма організації змісту освіти. Зокрема, інтегративні тенденції у розробленні навчальних планів ДВНЗ «Переяслав-Хмельницького ДПУ імені Григорія Сковороди» розкриваються в оформленні теоретичних курсів, спробах поєднати досягнення педагогічної науки і практики. Щодо інтеграції змісту теоретичних дисциплін, виокремлюємо декілька підходів: поєднання різних, але близьких освітніх галузей; створення інтегративних курсів, змістовою основою яких є віддзеркалення загальноосвітнього змісту предмета через профільну специфіку (в процесі фахової підготовки вчителів-філологів на філологічному факультеті за спеціальністю «Українська мова, література, іноземна мова»).

На сучасному етапі впровадження кредитно-модульної системи організації навчального процесу у ВНЗ зростає роль університетів як найважливіших науково-освітніх, культурно-просвітницьких центрів у європейському освітньому й інформаційному просторі. Тому для формування інноваційного освітнього середовища у вищій педагогічній школі одним із пріоритетів є забезпечення ефективності наукових досліджень викладачів. Світова освітня спільнота не сприймає вищої освіти, де немає науки. Викладачу варто йти до студентів із власним науковим доробком, його лекція – результат копіткої праці з численними сучасними інформаційними ресурсами, презентація авторської дослідницької позиції, світоглядних настанов і поглядів. Слід пам'ятати, що занепад науково-дослідницької роботи професорсько-викладацького колективу ВНЗ серйозно ускладнює досягнення європейських стандартів в освіті.

Наукова діяльність та вдосконалення професійної компетентності викладачів університетів шляхом самоосвіти, опанування інноваційних технологій навчання допоможе їм у процесі входження в Болонський процес відчувати себе його повноцінними учасниками і, водночас, не втратити власного шляху розвитку закладу, віднайти оптимальні форми поєднання навчальної, дослідницької і самостійної роботи студентів, поліпшити ефективність навчально-виховного процесу шляхом органічного синтезу класичних освітніх технологій з інноваційними.

Окрім того, сучасний вищий навчальний заклад потребує викладача з іншою типологічною структурою особистості, сутнісними характеристиками якої є: креативність; лабільність; готовність до саморозвитку і самовизначення в ситуації, що постійно змінюється; відкритість до соціального замовлення освіти тощо. Іншими словами, сучасний викладач ВНЗ мусить розуміти своє фахове

призначення, сприймати педагогічну діяльність як важливий професійний і соціальний пріоритет, прагнути і бути спроможним до самоосвіти й поновлення знань упродовж усього життя, мати вміння і навички організації навчальної діяльності студентів на основі сучасних методів, прийомів і форм роботи. Окрім цього, учені виокремлюють три обов'язкові умови для засвоєння будь-якої педагогічної інновації: розуміння, рефлексія та особистісна підготовленість. Власне, особистісна неготовність викладача до використання нових технологій у навчальному процесі стає головним гальмом їх упровадження на сучасному етапі інноваційних змін у ВНЗ [5, с. 378].

Зауважимо, що формування інноваційного освітнього середовища у вищому педагогічному навчальному закладі – це не формальна заміна застарілих, усталених технологій на нові, а, насамперед, створення ефективного інноваційного клімату, сприяння нововведенням, упровадження сучасних методів та форм навчання, нових освітніх моделей і структур. Це потребує перепідготовки викладачів, оскільки частка всіх інноваційних процесів залежить від позиції педагогічного колективу, його об'єктивної і суб'єктивної готовності до змін.

Інноваційний характер діяльності вищого педагогічного навчального закладу передбачає наявність ефективного індивідуально орієнтованого стилю спілкування між педагогом і студентом. Під час навчання виникає пряма, особистісна взаємодія між ними, у процесі якої формуються інтелектуальні й комунікативні вміння, навички педагогічної техніки, способи дій, ставлення до навчального предмета, сприйняття інновацій. Взаємовідносини у парі «викладач-студент» ґрунтуються на положеннях Л. Виготського, О. Леонтьєва, С. Рубінштейна про природу психічної діяльності. Зокрема, доведено, що витоками змісту діяльності є стосунки однієї людини з іншою. Окрім того, у навчальному процесі відбувається емоційно-ціннісна взаємодія викладача зі студентами, під час якої формується система їх життєвих і професійних цінностей.

Як зазначалося вище, за своїм стилем праці й життя, ставленням до себе й інших, викладач вищої педагогічної школи повинен бути науковцем-дослідником, взірцем інноваційної особистості, творчою й самоорганізованою людиною, відкритою до спілкування, мати високу фахову компетентність.

У процесі впровадження кредитно-модульної системи для налагодження ефективної індивідуально-орієнтованої взаємодії викладача й студента потрібно враховувати траєкторію індивідуального розвитку кожного студента (груп студентів). Для цього необхідно скомплектувати різнорівневі завдання, удосконалити науково-методичні підходи до виконання індивідуальних навчально-дослідницьких завдань та самостійної роботи, запропонувати розроблення творчих проектів (тема за вибором студента), створити діагностичний інструментарій для виявлення ступеня індивідуальних здібностей та навчальних досягнень студента.

Погоджуємося з тими дослідниками, які вважають, що індивідуалізація фахового розвитку студента сприяє формуванню його індивідуального стилю навчальної діяльності. Учені вважають, що «допомогти студентові сформувати індивідуальний стиль навчальної діяльності означає допомогти йому знайти свої специфічні, оптимальні засоби пристосування до навчальних ситуацій. Основний ресурс для цього – засвоєння студентами базового змісту освіти, але індивідуально неповторним способом. При цьому індивідуалізація навчання не повинна бути спрямована на селекцію і добір найбільш талановитих студентів та надання їм сприятливих умов розвитку. Необхідно створити таке навчально-формуєче середовище, у якому студенти могли б розвивати здібності, захоплення, творчий потенціал, реалізовувати потреби та інтереси [4, с. 14]».

Оскільки одним із пріоритетів Болонських домовленостей є залучення студентського загалу до розв'язання нагальних проблем життя та навчання в закладах освіти, поліпшення якості освітніх послуг, невід'ємною умовою створення інноваційного клімату у вищому педагогічному закладі є розширення студентського самоврядування.

Особливу роль у формуванні інноваційного освітнього середовища у навчальних закладах в умовах упровадження кредитно-модульної системи організації навчального процесу мають відігравати спеціальні інноваційно-освітні структури (центри). У педагогічних ВНЗ такими спеціальними навчально-науковими структурними підрозділами є кафедри (наприклад, інноваційних технологій навчання), що здійснюють розробку, впровадження й удосконалення нових ефективних інноваційних технологій, методів і форм навчання та його організації. Такі кафедри створені й успішно функціонують майже у всіх вищих педагогічних навчальних закладах України.

Таким чином, інноваційні технології здатні гуманізувати освітнє середовище та спонукають до постійної самоосвіти, перетворюють процес навчання у насолоду і дають можливість відчувати практичні результати. Інноваційне освітнє середовище у вищому педагогічному закладі включає всі

чинні умови й обставини організації навчально-виховного процесу з урахуванням традицій закладу, кваліфікованості викладачів та співробітників, рівня самоорганізації студентського загалу.

Перспективи подальших розвідок вбачаємо у впровадженні інноваційних технологій як основи педагогічних концепцій викладання в будь-якому педагогічному навчальному закладі.

Література

1. Буртовий С.В. Комплекс організаційно-педагогічних умов ефективного формування готовності вчителів до використання електронних засобів навчання / С.В. Буртовий // Гуманітарний вісник ДВНЗ «Переяслав-Хмельницький ДПУ імені Григорія Сковороди». – Переяслав-Хм., 2013. – Вип. 28. – С. 48.
2. Бученко І.В. Компютеризація навчання – свідчення професійної майстерності педагога [Електронний ресурс] / І.В. Бученко. – Режим доступу : <http://ippro.org.ua>.
3. Дичківська І.М. Інноваційні педагогічні технології : [навчальний посібник] / Дичківська І.М. – К. : Академвидав, 2004. – 352 с.
4. Дубасенюк О.А. Інноваційні навчальні технології – основа модернізації університетської освіти / Дубасенюк О.А. – Житомир : Вид-во ЖДУ, 2004. – С. 14.
5. Зарічанська Н.В. Реальний стан готовності вчителів філологічних дисциплін до інноваційної діяльності / Н.В. Зарічанська // Сучасні інформаційні технології та інноваційні методики навчання в підготовці фахівців : методологія, теорія, досвід, проблеми. – К. : ТОВ «Планер», 2012. – Вип. 29. – С. 374–380.

*Стаття рекомендована до друку
кандидатом пед. наук, доцентом, першим проректором ДВНЗ «Переяслав-Хмельницький
державний педагогічний університет імені Григорія Сковороди»
Хомичем В.Ф.*

Стаття надійшла до редакції 2 липня 2014 року

УДК: 821.135.1.

Викторія Фонарь
(г. Кишинев, Молдова)

МЕТОДЫ ИНТЕРПРЕТАЦИИ ЛИТЕРАТУРНОГО ТЕКСТА И ИХ ВЗАИМОСВЯЗЬ С ДИДАКТИКОЙ

Сьогодні предмет «румунська мова й література» у гімназіях і ліцеях вимагає для полегшення вивчення застосування якомога більшої частини дидактичних методів. І хоча в університеті застосовується й синхронний метод, дисципліни література / мова й літературна теорія / лінгвістика поділені на самостійні, глибокі й складні теми, що викликають різні дискусії. У лексичі шкільних підручників все частіше застосовуються слова семиотика, герменевтика. Пропонована стаття визначає, у чому полягають методи, пропоновані для інтерпретації. Однак перед тим, як перейти до емпіричної оцінки, автор вважав за необхідне здійснити короткий екскурс у герменевтику.

Ключові слова: герменевтика, розуміння, навчання, методи, художній текст, інтерпретація, концепт, дисципліна.

Сегодня предмет «румынский язык и литература» в гимназиях и лицеях требует для упрощения изучения применения по возможности большей части дидактических методов. И хотя в университете применяется и синхронный метод, дисциплины литература / язык и литературная теория / лингвистика разделены на самостоятельные, глубокие и сложные темы, которые вызывают разные дискуссии. В лексике школьных учебников все чаще применяются слова семиотика, герменевтика. Предлагаемая статья определяет, в чем заключаются методы, предлагаемые для интерпретации. Однако прежде чем перейти к эмпирической оценке, автор считал необходимым осуществить короткий экскурс в герменевтику.

Ключевые слова: герменевтика, понимание, обучение, методы, художественный текст, интерпретация, концепт, дисциплина.

Nowadays, the discipline of the Romanian language which is studied in the medium and in the high schools needs more didactic methods for improving the studying of the proposed subject. In the university the synchronism is typical